

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/4013 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 december 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 november 2003 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 23 januari 2007 heeft de minister van Justitie, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 december 2007, verzonden op 7 december 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van deze uitspraak. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 4 januari 2008, hoger beroep ingesteld.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 24 juni 2008, waar de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage, en de vreemdeling, bijgestaan door mr. S.H.J.M. Roelofs, advocaat te Amsterdam, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 4 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht (hierna: het Verdrag van Wenen) is, onverminderd de toepassing van de in dit verdrag vastgelegde regels waaraan verdragen krachtens het volkenrecht los van dit verdrag zouden zijn onderworpen, dit verdrag slechts van toepassing op verdragen gesloten door staten na zijn inwerkingtreding voor die staten.

Ingevolge artikel 27, voor zover thans van belang, mag een partij zich niet beroepen op bepalingen van nationaal recht om het niet ten uitvoer leggen van een verdrag te rechtvaardigen.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, moet een verdrag te goeder trouw worden uitgelegd overeenkomstig de gewone betekenis van de termen van het verdrag in hun context en in het licht van voorwerp en doel van het verdrag.

Ingevolge het derde lid dient behalve met de context ook rekening te worden gehouden met:

- a. iedere later tot stand gekomen overeenstemming tussen de partijen met betrekking tot de uitlegging van het verdrag of de toepassing van zijn bepalingen;
- b. ieder later gebruik in de toepassing van het verdrag waardoor

overeenstemming van de partijen inzake de uitlegging van het verdrag is ontstaan;

c. iedere ter zake dienende regel van het volkenrecht die op de betrekkingen tussen de partijen kan worden toegepast.

Ingevolge artikel 32 kan een beroep worden gedaan op aanvullende middelen van uitlegging en in het bijzonder op de voorbereidende werkzaamheden en de omstandigheden waaronder het verdrag is gesloten, om de betekenis die voortvloeit uit de toepassing van artikel 31 te bevestigen of de betekenis te bepalen indien de uitlegging, geschied overeenkomstig artikel 31:

a. de betekenis dubbelzinnig of duister laat; of

b. leidt tot een resultaat dat duidelijk ongerijmd of onredelijk is.

Ingevolge artikel 54 kan beëindiging van een verdrag plaatsvinden:

a. overeenkomstig de bepalingen van het verdrag; of

b. te allen tijde door overeenstemming tussen alle partijen na raadpleging van de andere Verdragsluitende Staten.

Ingevolge artikel 62, eerste lid, kan een wezenlijke verandering der omstandigheden, ingetreden ten aanzien van die welke op het tijdstip van de totstandkoming van een verdrag bestonden en die niet door de partijen was voorzien, niet als grond voor beëindiging van het verdrag of voor de terugtrekking daaruit worden aangevoerd, tenzij:

a. het bestaan van deze omstandigheden een wezenlijke grond vormde voor de instemming van de partijen om door het verdrag gebonden te worden; en

b. het gevolg van de wijziging is, dat de strekking van de krachtens het verdrag nog na te komen verplichtingen geheel en al worden gewijzigd.

Ingevolge artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag van handel en scheepvaart tussen Nederland en Japan (Stb. 1913, 389) (hierna: het Verdrag) zullen de onderdanen der beide Hooge Contracteerende Partijen volle vrijheid hebben met hunne gezinnen binnen te komen en zich te vestigen in de geheele uitgestrektheid van elkanders gebieden of bezittingen; en, indien zij zich gedragen naar de wetten des lands zullen zij, in alles wat betreft het reizen en het verblijf, de studiën en onderzoeken, de uitoefening hunner bedrijven en beroepen en het voeren hunne bedrijfs- of nijverheidsondernemingen in alle opzichten op denzelfden voet geplaatst zijn als de onderdanen of burgers van de meest begunstigde natie.

Ingevolge artikel 17 komen de Hooge Contracteerende Partijen overeen dat elk voorrecht, elke gunst of elke vrijdom op het gebied van handel, scheepvaart en nijverheid welke de ene Hooge Contracteerende Partij reeds heeft verleend of in de toekomst mocht verleenen aan de schepen, de onderdanen of de burgers van eenigen anderen vreemden Staat, onmiddellijk en onvoorwaardelijk zal worden uitgestrekt tot de schepen en onderdanen van de andere Hooge Contracteerende Partij, aangezien het de bedoeling der Contracteerende Partijen is dat de handel, de scheepvaart en de nijverheid van beide landen in alle opzichten worden behandeld op den voet der meestbegunstigde natie.

Ingevolge artikel 20, voor zover thans van belang, zal het Verdrag van kracht blijven tot na het verloop van twaalf maanden te rekenen van den dag, waarop eene der Hooge Contracteerende Partijen aan de andere haar voornemen zal hebben te kennen gegeven om het te doen eindigen.

Ingevolge artikel II, eerste lid, van het Verdrag van vriendschap, handel en scheepvaart tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika (Trb. 1956, 40) (hierna: het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag) zal het onderdanen van de ene Partij zijn geoorloofd, het grondgebied van de andere Partij te betreden en daarbinnen te verblijven:

- (a) ten einde handel te drijven tussen de grondgebieden van de twee Partijen en zich bezig te houden met daarmee samenhangende of in verband staande werkzaamheden op handelsgebied;
- (b) ten einde de bedrijfsuitoefening van een onderneming waarin zij een aanzienlijk kapitaal hebben belegd of waarin zij daadwerkelijk bezig zijn zulks te doen, te ontwikkelen en te leiden; en
- (c) voor andere doeleinden met inachtneming van de wetten met betrekking tot de toelating en het verblijf van vreemdelingen.

Ingevolge artikel 14, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 is de minister bevoegd een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder g, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 worden afgewezen indien de vreemdeling niet voldoet aan de beperking, verband houdende met het doel waarvoor hij wil verblijven.

Ingevolge artikel 3.30, eerste lid, aanhef en onder a, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, onder een beperking, verband houdende met het verrichten van arbeid als zelfstandige, worden verleend aan de desbetreffende vreemdeling, die arbeid als zelfstandige verricht of gaat verrichten, waarmee naar het oordeel van de minister een wezenlijk Nederlands belang is gediend.

Ingevolge artikel 8.26 kan onze Minister regels stellen over de rechten die vreemdelingen ontlenen aan het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag (Trb. 1956, 40).

Volgens paragraaf B11/8.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voor zover thans van belang, wordt voor een eenmanszaak onder 'aanzienlijk kapitaal' in artikel II, eerste lid, onder b, van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag verstaan een zodanig kapitaal dat de ondernemer het bedrijf zelfstandig kan exploiteren. Dit dient per geval te worden bekeken, maar als minimum wordt een bedrag van € 4.500,00 aangehouden. Voorts gaat het om eigen kapitaal, niet om geleend geld.

2.2. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris, zakelijk weergegeven, dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de partijen bij het Verdrag aan artikel 1, aanhef en onder 1° geen uitvoering meer geven, zodat sprake is van onbruik, ook wel aangeduid als desuetudo. Daartoe voert de staatssecretaris aan dat in de notawisseling tussen de Nederlandse en

Japanse regering inzake de afschaffing van visa; Tokio, 15 en 16 mei 1956 (Trb. 1956, 58), niet is verwezen naar dit artikel van het Verdrag, waaruit volgt dat beide landen het niet van belang achtten voor de daar aan de orde zijnde materie. Dat, zoals de rechtbank heeft overwogen, het Verdrag is vermeld op de bijlage bij Beschikking 2001/855/EG van de Raad van de Europese Unie van 15 november 2001 houdende machtiging tot stilzwijgende verlenging of handhaving van de bepalingen betreffende aangelegenheden die vallen onder de gemeenschappelijke handelspolitiek en die vervat zijn in de tussen de lidstaten en derde landen gesloten vriendschaps-, handels- en scheepvaartverdragen en handelsovereenkomsten (hierna: Beschikking 2001/855/EG) en op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Japan, maakt dat niet anders, omdat daarmee niets is gezegd over de betekenis die beide landen aan voormeld artikel van het Verdrag hechten. Voorts blijkt niet dat Japan zich tegenover Nederland op voormeld artikel heeft beroepen en is in de nationale regelgeving noch in het beleid naar het Verdrag verwezen, aldus de staatssecretaris.

2.2.1. Uit hetgeen in Trb. 1956, 168 is vermeld, blijkt dat het Verdrag op 6 juli 1912 te 's-Gravenhage is gesloten en op 9 oktober 1913 in werking is getreden. Als gevolg van de Nederlandse oorlogsverklaring aan Japan op 8 december 1941 is het Verdrag met ingang van die datum geschorst. Bij nota van de Nederlandse ambassade van 29 mei 1953 heeft de Nederlandse regering de Japanse regering verwittigd van haar wens het Verdrag te doen herleven. Het Verdrag is op 29 augustus 1953 herleefd.

In de notawisseling van 15 en 16 mei 1956 is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"1. Japanese and Netherlands nationals shall be free to travel from any place whatever to The Netherlands (territory in Europe,) and Japan respectively without the necessity of obtaining a visa in advance, provided that they are furnished with valid passports issued by the country of which they are nationals and provided that the duration their stay shall not exceed a period of three consecutive months.

2. It is understood that the waiver of the visa requirement does not exempt Japanese and Netherlands nationals from the necessity of complying with the Netherlands and Japanese laws and regulations on aliens. Either Government reserves the right to refuse entry into and residence in its territory to nationals considered undesirable.

3. Japanese and Netherlands nationals travelling to The Netherlands and Japan respectively with the intention of staying there for a period exceeding three months, or seeking employment or occupation shall not benefit by the provision sub 1 of this Arrangement. However, the visa for them shall be obtained free of charge."

2.2.2. Hoewel ingevolge artikel 4 van het Verdrag van Wenen dit verdrag slechts van toepassing is op na de inwerkingtreding op 27 januari 1980 gesloten verdragen, kunnen de meeste bepalingen van dit verdrag als regels van gewoonterecht worden aangemerkt. Als zodanige regels kunnen deze bepalingen dan ook van toepassing op het Verdrag worden geacht.

2.2.3. Vaststaat dat het Verdrag niet op de wijze als in artikel 20 voorzien is beëindigd. Dat laat onverlet dat ingevolge artikel 54, aanhef en onder b, van het Verdrag van Wenen beëindiging van een verdrag te allen tijde door

overeenstemming kan plaatsvinden. Die overeenstemming kan onder meer blijken uit het gedrag van de bij een bilateraal verdrag aangesloten partijen, waaruit kan worden afgeleid dat deze partijen dat verdrag feitelijk negeren of uit het gedrag van een bij een bilateraal verdrag aangesloten partij, waaruit kan worden afgeleid dat deze partij dat verdrag feitelijk negeert en waarin door de andere bij dat verdrag aangesloten partij wordt berust.

2.2.4. Dat in de notawisseling tussen de Nederlandse en Japanse regering van 15 en 16 mei 1956 niet is verwezen naar artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag biedt onvoldoende grond voor de door de staatssecretaris daaruit getrokken conclusie dat beide regeringen voormeld artikel niet van belang achtten. Gegeven dat het Verdrag op 29 augustus 1953 is herleefd en dat voormeld artikel, gelet op de bewoordingen daarvan, ook ziet op de binnenkomst en het verblijf van onderdanen van beide partijen op elkaars grondgebied, kan de notawisseling op de voet van artikel 31, derde lid, aanhef en onder a, van het Verdrag van Wenen, ook aldus worden geduid dat beide regeringen hebben beoogd voor de toepassing van dit artikel buiten twijfel te stellen dat onderdanen van beide partijen voor verblijf korter dan drie maanden geen visum behoeven en voor een verblijf langer dan drie maanden, waaronder gelet op punt 3 van de notawisseling verblijf voor arbeid als zelfstandige kan worden begrepen, zijn onderworpen aan de nationale wetgeving op het gebied van binnenkomst en verblijf.

Dat uit de vermelding op de bijlage bij Beschikking 2001/855/EG niets kan worden afgeleid over de betekenis die Nederland aan voormeld artikel hecht, noopt niet tot het oordeel dat Nederland daaraan geen betekenis toekent. Nederland heeft reeds vanaf 1970, zoals blijkt uit Beschikking 70/470/EG van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 13 oktober 1970 houdende machtiging tot stilzwijgende verlenging of handhaving van bepaalde tussen de Lid-Staten en derde landen gesloten vriendschaps-, handels- en scheepvaartverdragen en soortgelijke akkoorden (Pb. EG, nr. L 231 van 20 oktober 1970), en telkens daarna, zoals blijkt uit Beschikking 2001/855/EG, verzocht om de bepalingen van het Verdrag stilzwijgend te verlengen of te handhaven zonder artikel 1, aanhef en onder 1°, daarvan uit te zonderen. Hieruit kan worden afgeleid dat Nederland geen afstand heeft genomen van de bepalingen van het Verdrag.

Uit het feit dat het Verdrag is vermeld op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Japan, waarvan de vreemdeling in bezwaar een afschrift in vertaling heeft overgelegd, kan worden afgeleid dat Japan evenmin afstand heeft genomen van de bepalingen, inclusief artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag. Dat niet is gebleken dat Japan zich tegenover Nederland op voormeld artikel heeft beroepen, is niet gestaafd, zodat het betoog van de staatssecretaris reeds hierom faalt.

Bij deze stand van zaken noopt het feit dat in artikel 8.26 van het Vb 2000 noch in de Vc 2000 naar het Verdrag is verwezen, niet tot het oordeel dat reeds hierom Nederland het Verdrag negeert en daarvan afstand heeft genomen.

2.2.5. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat uit het gedrag van de bij het Verdrag aangesloten partijen kan worden afgeleid dat deze partijen dat Verdrag feitelijk negeren of

dat uit het gedrag van één van deze partijen kan worden afgeleid dat het Verdrag feitelijk wordt genegeerd en waarin door de andere partij wordt berust. De rechtbank heeft derhalve terecht het betoog van de staatssecretaris dat Nederland en Japan aan artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag geen uitvoering geven, verworpen. De grief faalt in zoverre.

2.3. Voorts klaagt de staatssecretaris in de tweede grief, onder verwijzing naar de nota van de Nederlandse ambassade van 29 mei 1953 en de memorie van toelichting bij de Regels inzake inburgering in de Nederlandse samenleving (Wet inburgering) (Kamerstukken II, 30 308, nr. 3, blz. 53), dat de rechtbank evenmin heeft onderkend dat artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag haar werking heeft verloren, omdat sprake is van een wezenlijke verandering van omstandigheden.

2.3.1. In de nota van de Nederlandse ambassade van 29 mei 1953 is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"In spite of the fact that, due to altered conditions, the Treaty of 1912 shows certain deficiencies which tend to make it inadequate to meet modern requirements and international practice in trade policy, the Netherlands Government deem it desirable, that a revival of the Treaty be effected pending negotiations for and the conclusion of a new Treaty of Commerce and Navigation.

In the opinion of the Netherlands Government the Treaty of 1912 is particularly out of date, since it contains no provisions regarding questions which might arise in respect of multilateral treaties or conventions in the field of international economic cooperation, or the institution of functional integrations of a regional character, to which either the Kingdom of the Netherlands or Japan is, or may become, a party."

In de memorie van toelichting is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Voorts ziet de regering in (artikel 1 van) het op 6 juli 1912 te 's-Gravenhage tussen Nederland en Japan gesloten verdrag van handel en scheepvaart (Stb. 1913, 293), gelet op de ingrijpend gewijzigde omstandigheden na de verdragssluiting en artikel 62 van het Weens verdragenverdrag, geen relevante gevolgen voor het onderhavige wetsvoorstel."

2.3.2. De staatssecretaris heeft met de door haar ingeroepen stukken niet aannemelijk gemaakt dat, en welke wezenlijke verandering van omstandigheden zich heeft voorgedaan. Hoewel in de nota van de Nederlandse ambassade wordt vermeld dat sprake is van gewijzigde omstandigheden, volgt uit hetgeen verder in deze nota is vermeld, dat daarmee veeleer is bedoeld op nieuwe ontwikkelingen op het vlak van regionale of internationale economische samenwerking. In de memorie van toelichting wordt niet nader uiteengezet welke gewijzigde omstandigheden zich hebben voorgedaan. De grief faalt ook in zoverre.

2.4. In de derde grief klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank heeft miskend dat artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag geen verblijfsrechtelijke betekenis heeft. Daartoe voert de staatssecretaris aan dat uit de bewoordingen daarvan valt af te leiden dat de

meestbegunstigingsclausule eerst dan van toepassing is, indien een vreemdeling voldoet aan de nationale wetgeving op het gebied van binnenkomst en verblijf van vreemdelingen en dat het niet de bedoeling van de opstellers van het Verdrag is geweest om deze wetgeving ter zijde te stellen met het opnemen van een meestbegunstigingsclausule. Deze lezing van voormeld artikel wordt ondersteund door artikel II, eerste lid, van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag, waarin twee doeleinden op grond waarvan verblijf, in afwijking van nationaal vreemdelingenrechtelijke wetgeving op het punt van deze doeleinden, wordt toegestaan, vooraf gaan aan een verwijzing naar nationale wetgeving op het gebied van binnenkomst en verblijf van vreemdelingen.

2.4.1. Tussen partijen is niet in geschil dat de eerste volzin van artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag niet zover strekt dat de nationale wetgeving op het gebied van binnenkomst en verblijf van vreemdelingen in het geheel niet van toepassing is. Evenmin is tussen partijen in geschil dat de zinsnede 'indien zij zich gedragen naar de wetten des lands' in de tweede volzin van dat artikel mede betrekking heeft op deze nationale wetgeving.

Het geschil spitst zich toe op de vraag of deze zinsnede een algemeen voorbehoud op de toepassing van de meestbegunstigingsclausule in dat artikel behelst. Derhalve dient, nu partijen niet verschillen over de uitleg van de betekenis van bedoelde zinsnede, op de voet van artikel 31, eerste lid, van het Verdrag van Wenen de verhouding tussen deze zinsnede en de meestbegunstigingsclausule te goeder trouw te worden uitgelegd in het licht van voorwerp en doel van het Verdrag.

Uit de aanhef en in het bijzonder uit de artikelen 1 en 7 van het Verdrag volgt dat, voor zover thans van belang, het tot doel heeft om de handel tussen Nederland en Japan en de bedrijfsuitoefening van wederzijdse onderdanen op elkaars grondgebied te bevorderen om aldus de betrekkingen van vriendschap en goede verstandhouding te bevestigen.

In verschillende bepalingen van het Verdrag zijn meestbegunstigingsclausules opgenomen waaruit kan worden afgeleid, met name uit artikel 17, dat deze dienen ter ondersteuning van het doel van het Verdrag. Gelet hierop doet de door de staatssecretaris voorgestane uitleg niet alleen afbreuk aan de door partijen gewenste ondersteunende werking van de meestbegunstigingsclausule in artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag, maar berooft die uitleg deze, zoals de vreemdeling in het verweerschrift heeft aangevoerd, van alle zin. De uitleg van de staatssecretaris heeft immers tot gevolg dat eerst indien aan het materiële vereiste is voldaan, deze meestbegunstigingsclausule van toepassing is en derhalve kan worden ingeroepen, terwijl de werking van die clausule nu juist daarin is gelegen dat bedoeld materieel vereiste niet onverkort van toepassing is. De vreemdeling betoogt in het verweerschrift derhalve terecht dat ook artikel 27 van het Verdrag van Wenen aan de door de staatssecretaris voorgestane uitleg in de weg staat, waar de staatssecretaris zich beroept op onverkorte toepassing van bepalingen van nationaal recht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen.

2.4.2. Op grond van het vorenstaande kan de zinsnede 'indien zij zich gedragen naar de wetten des lands' in de tweede volzin van artikel 1, aanhef

en onder 1°, van het Verdrag derhalve niet als een algemeen voorbehoud op de toepassing van de meestbegunstigingsclausule in dat artikel worden aangemerkt. De bepalingen van nationaal recht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen dienen dan ook, in het licht van het voorwerp en doel van het Verdrag, met inachtneming van deze meestbegunstigingsclausule te worden toegepast.

Dat betekent dat een door een Japanse onderdaan ingediende aanvraag om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd voor arbeid als zelfstandige te verlenen, dient te worden beoordeeld met inachtneming van artikel II, eerste lid, aanhef en onder a. en b. van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag en paragraaf B11/8.1 van de Vc 2000.

2.4.3. Dat, naar de staatssecretaris betoogt, het niet de bedoeling van de opstellers van het Verdrag is geweest om met het opnemen van de meestbegunstigingsclausule de bepalingen van nationaal recht op het gebied van de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen geheel terzijde te stellen, is, gelet op punt 2 van de notawisseling 15 en 16 mei 1956, als hiervoor onder 2.2.1 vermeld, aannemelijk te achten. Dat betoog laat evenwel de uitleg van artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag, als hiervoor onder 2.4.2. weergegeven, onverlet, omdat deze uitleg de betekenis van dit artikel niet dubbelzinnig of duister laat of leidt tot een resultaat dat duidelijk ongerijmd of onredelijk is.

Het beroep op artikel II, eerste lid, van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag noopt niet tot een andere lezing van artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag.

2.4.4. De rechtbank heeft derhalve terecht, zakelijk weergegeven, overwogen dat artikel 1, aanhef en onder 1°, van het Verdrag verblijfsrechtelijke betekenis heeft. De grief faalt.

2.5. Omdat de tweede en de derde grief niet slagen en deze zich richten tegen overwegingen van de rechtbank die zelfstandige vernietigingsgronden bevatten, behoeft de eerste grief geen bespreking.

2.6. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, met verbetering van gronden, te worden bevestigd.

2.7. De staatssecretaris dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de staatssecretaris tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 644,00 (zegge: zeshonderdvierenveertig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- III. bepaalt dat van de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) een griffierecht van € 428,00 (zegge: vierhonderdachtentwintig euro) wordt geheven.

Aldus vastgesteld door mr. P. van Dijk, voorzitter, en mr. H.G. Lubberdink en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. J. van de Kolk, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Dijk
voorzitter

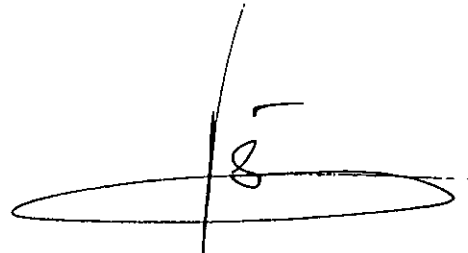
w.g. Van de Kolk
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 8 augustus 2008

347-523.

Verzonden: 8 augustus 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/4013 en AWB 07/4015

V-nr:

inzake: geboren op van Japanse nationaliteit,
wonende te . eiser/verzoeker, hierna te noemen eiser.
gemachtigde: mr. S.H.J. Roelofs, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie, verweerder,
gemachtigde: drs. F. Mountassir, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 13 november 2003 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 30 mei 2002 ter verkrijging van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "arbeid als zelfstandige" afgewezen. Bij brief van 5 december 2003 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Op 23 augustus 2006 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie.
2. Op 2 oktober 2006 heeft eiser beroep bij de rechtbank ingediend tegen het niet tijdig beslissen op bezwaar. Bij uitspraak van 14 december 2006, kenmerk AWB 06/47918, heeft deze rechtbank en nevenzittingsplaats het beroep gegrond verklaard, het met een besluit gelijk gestelde niet tijdig nemen van een besluit vernietigd en verweerder opgedragen binnen zes weken een nieuw besluit op bezwaar te nemen na verzending van de uitspraak.
3. Het bezwaar is bij besluit van 24 januari 2007 ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet meer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland uit eigen beweging binnen vier weken moet verlaten.
4. Op 25 januari 2007 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen. Volgens het besluit schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brief van 25 januari 2007 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist.
5. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 29 augustus 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig T. Hirose als tolk in de Japanse taal.
6. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. In het bestreden besluit is overwogen dat eiser geen verblijfsrecht kan ontleen aan het Verdrag van handel en scheepvaart tussen het Koninkrijk der Nederlanden en Japan (hierna: Jhv) van 1912 (Stb. 1913, nr. 389), aangezien dit verdrag volgens het beleid van verweerder geen werking (meer) heeft. Onderzoek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft uitgewezen dat dit verdrag geen vreemdelingenrechtelijke betekenis meer heeft en daarmee geen gevolgen voor het Nederlandse toelatingsbeleid. De door eiser overgelegde besluiten in zaken waarin wel op grond van dit verdrag een verblijfsvergunning is afgegeven, dienen te worden aangemerkt als een ambtelijke misslag. Evenmin komt eiser op grond van de nationale regelgeving voor de gevraagde vergunning in aanmerking, omdat met zijn activiteiten hier te lande volgens het advies van het Ministerie van Economische Zaken geen wezenlijk Nederlands belang is gediend.

3. Eiser heeft zich niet verzet tegen de overweging van verweerder dat met zijn activiteiten hier te lande geen wezenlijk economisch belang is gediend. Wel heeft eiser zich verzet tegen de overweging dat het Jhv geen werking heeft. Hiertoe heeft hij onder meer het volgende aangevoerd. Eiser is geen beleid bekend dat bevestigt dat het Jhv geen enkele juridische waarde meer zou hebben in vreemdelingenrechtelijke rechtsbetrekkingen. De overweging van verweerder dat uit onderzoek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is gebleken dat het verdrag geen vreemdelingenrechtelijke betekenis meer heeft, is op geen enkele wijze onderbouwd. Eiser heeft daartegenover diverse stukken overgelegd waaruit blijkt dat de Japanse autoriteiten de mening zijn toegedaan dat het Jhv de Nederlands-Japanse betrekkingen nog steeds beheerst. Voorts heeft eiser aangevoerd op grond van het Jhv in aanmerking te komen voor de gevraagde vergunning. Gelet op de zogenaamde meestbegunstigingsclausule in artikel 1 van het Jhv dient eiser te worden behandeld als onderdaan van de meest begunstigde natie(s). Dit betekent dat de voorwaarden van het Verdrag van vriendschap, handel en scheepvaart tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika met bijbehorend protocol (Trb. 1956, 40, hierna: het Nederlands/Amerikaans Vriendschapsverdrag) op eiser van toepassing zijn, waarbij niet hoeft te worden voldaan aan het vereiste dat sprake is van een wezenlijk Nederlands belang.

De rechtbank overweegt als volgt.

4. Ter zitting heeft de gemachtigde van verweerder desgevraagd niet kunnen aangeven waar het beleid van verweerder dat het Jhv geen werking heeft, is neergelegd. Nu verweerder op geen enkele wijze het bestaan van dergelijk beleid heeft onderbouwd, waarbij de rechtbank uitdrukkelijk in het midden laat of de werking van internationale verdragen bij wege van nationaal beleid kan worden beëindigd of vastgesteld, kan verweerders argument reeds daarom niet tot de conclusie leiden dat eiser aan het Jhv geen verblijfsrecht kan ontleen. Datzelfde geldt ten aanzien van verweerders stelling dat onderzoek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft uitgewezen dat het Jhv geen vreemdelingenrechtelijke betekenis meer heeft. De gemachtigde van verweerder heeft de rechtbank desgevraagd medegedeeld dat het betreffende onderzoek niet in het dossier van verweerder aanwezig is. Evenmin heeft de gemachtigde van verweerder nadere inlichtingen kunnen verschaffen over de aard van het betreffende onderzoek of over de eventuele vindplaats ervan. Nu ook het bestaan van dit onderzoek op geen enkele wijze is onderbouwd, is de overweging dat eiser aan het Jhv geen verblijfsrecht kan ontleen reeds daarom niet gebaseerd op een draagkrachtige motivering.

5. Het besluit komt reeds gelet op het voorgaande voor vernietiging in aanmerking. Verweerder heeft zijn standpunt in het verweerschrift en ter zitting echter nader onderbouwd, hetgeen de rechtbank beschouwt als een verzoek om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit na vernietiging in stand te laten. Eiser heeft niet betoogd dat sprake is van strijd met de goede procesorde en heeft de in het verweerschrift en ter zitting door verweerder ingenomen stellingen gemotiveerd betwist.

In het belang van de finale geschillenbeslechting zal de rechtbank deze standpunten van partijen dan ook bij de beoordeling van het geschil betrekken. Daaromtrent wordt als volgt overwogen.

6.1 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het Jhv niet meer van kracht is. Hieromtrent wordt als volgt overwogen.

6.2 Tussen partijen is niet in geschil dat Japan en Nederland in 1954 zijn overeengekomen dat het Jhv, ondanks de gewijzigde omstandigheden tussen Japan en Nederland na 1912, weer van kracht is geworden. Voorts is tussen partijen niet in geschil, zoals de gemachtigde van verweerder ter zitting heeft beaamd, dat Nederland het Jhv niet expliciet heeft opgezegd.

6.3.1 De gemachtigde van verweerder heeft zich evenwel op het standpunt gesteld dat het Jhv niet langer van kracht is, omdat uit de statenpraktijk blijkt dat beide verdragspartijen geen uitvoering meer geven aan het verdrag.

6.3.2 Voor zover er al van zou moeten worden uitgegaan, hetgeen eiser gemotiveerd heeft betwist, dat een verdrag van rechtswege buiten werking wordt gesteld indien uit de statenpraktijk blijkt dat beide verdragspartijen geen uitvoering meer geven aan dit verdrag, treft het verweer geen doel. Verweerder heeft zijn standpunt dat in het onderhavige geval beide verdragspartijen geen uitvoering meer geven aan het verdrag, namelijk op geen enkele wijze onderbouwd. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat er daarentegen wel aanwijzingen zijn dat het Jhv de Nederlands-Japanse betrekkingen nog steeds beheerst. Hiertoe verwijst de rechtbank naar het feit dat het Jhv voorkomt op de bijlage bij de Beschikking 2001/855/EG van de Raad van 15 november 2001, houdende machtiging tot stilzwijgende verlenging of handhaving van de bepalingen betreffende aangelegenheden die vallen onder de gemeenschappelijke handelspolitiek en die vervat zijn in de tussen de lidstaten en derde landen gesloten vriendschaps-, handels-, en scheepvaartverdragen en handelsovereenkomsten. Niet valt in te zien waarom de Nederlandse regering, als zij de mening zou zijn toegedaan dat het Jhv niet langer van kracht is, de Raad zou hebben verzocht om een machtiging tot stilzwijgende verlenging of handhaving van de bepalingen ervan. Voorts heeft eiser informatie overgelegd die erop duidt dat (ook) de Japanse regering van mening is het Jhv de bilaterale betrekkingen tussen Nederland en Japan nog steeds beheerst.

6.4.1 Verweerder heeft zich voorts in het verweerschrift op het standpunt gesteld dat het Jhv ziet op handelspolitieke aspecten en dat handelspolitiek een exclusieve gemeenschapsbevoegdheid is, gelet op het bepaalde in artikel 133 van het EEG-Verdrag. Het handhaven van voorwaarden uit bilaterale verdragen met betrekking tot handelspolitiek is voor een lidstaat alleen mogelijk met een machtiging van de EU. De eerdergenoemde machtiging van de Raad van 15 november 2001 is echter verlopen op 30 april 2005. Hieruit volgt volgens verweerder dat Nederland de verplichtingen voortvloeiend uit het Jhv niet meer kan nakomen, omdat dit strijd zou opleveren met het gemeenschapsrecht.

6.4.2 Gelet op voornoemd standpunt lijkt verweerder volgens de rechtbank voor te staan dat de betekenis van voornoemde machtiging van de Raad van 15 november 2001 aldus moet worden uitgelegd, dat de tussen lidstaten en derde landen gesloten bilaterale handelsovereenkomsten zonder machtiging van de Raad niet (langer) van kracht zijn. Ter zitting is er namens eiser op gewezen dat de machtiging betrekking heeft op een stilzwijgende verlenging of handhaving van bepalingen uit met derde landen gesloten bilaterale handelsovereenkomsten, die vallen onder de gemeenschappelijke handelspolitiek maar niet worden bestreken door communautaire handelsovereenkomsten. De gemachtigde van eiser heeft zich op het standpunt gesteld dat de machtiging van de Raad dient te worden beschouwd als een expliciete bevestiging van de absolute voorrang van de communautaire handelspolitiek boven bilaterale handelspolitiek en heeft ter onderbouwing daarvan verwezen naar de nota's van toelichting bij de opzegging van de handelsovereenkomsten tussen de Benelux en Marokko (Staten-Generaal, vergaderjaar 1995-1996, 24502) en tussen de Benelux en Tunesië (Staten-Generaal, vergaderjaar 1996-1997, 25021). Volgens eiser is het verkrijgen van een machtiging van de Raad, gelet op het voorgaande, geen voorwaarde voor het voortbestaan en het kunnen blijven

toepassen van het Jhv. De gemachtigde van verweerder heeft dit standpunt niet weersproken en heeft ter zitting afgezien van de door de rechtbank geboden gelegenheid om hierop nog nader schriftelijk te reageren.

6.4.3 De rechtbank deelt voornoemd standpunt van eiser alsmede de daaraan verbonden conclusie, dat het ontbreken van een machtiging van de Raad niet in de weg staat aan het onverkort mogen toepassen van het Jhv. Bovendien heeft het ontbreken van een geldige machtiging van de Raad, voor zover er toch vanuit zou moeten worden gegaan dat toepassing van het Jhv in dat geval in strijd zou zijn met gemeenschapsrecht, niet zonder meer tot gevolg dat het Jhv daarmee niet langer van kracht is. Daartoe is immers een uitdrukkelijke opzegging van het verdrag door één van de partijen vereist. Dat ook de Nederlandse regering die mening is toegedaan, kan worden afgeleid uit de eerdergenoemde opzegging van de handelsovereenkomsten tussen de Benelux en Marokko en Tunesië. Zoals reeds is overwogen is niet in geschil dat Nederland het Jhv niet expliciet heeft opgezegd.

7.1 Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat het Jhv geen verblijfsrechtelijke betekenis heeft. Ter onderbouwing van dit standpunt is verwezen naar de Memorie van Toelichting op de Wet Inburgering (Tweede Kamer, vergaderjaar 2005-2006, 30308, nr. 3). De rechtbank overweegt dat dit standpunt van verweerder reeds door de uitspraak van de meervoudige kamer van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 26 juni 2006, kenmerk AWB 27981, is verworpen. De gemachtigde van verweerder heeft ter zitting weliswaar aangevoerd dat het oordeel in deze uitspraak niet door verweerder wordt gevolgd, maar de rechtbank ziet daarin geen reden om thans tot een ander oordeel te komen. De rechtbank verwijst ten aanzien van dit standpunt dan ook naar rechtsoverweging 7.3 van eerdergenoemde uitspraak en maakt die tot de hare.

8. Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met artikel 7:12 van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard en het bestreden besluit worden vernietigd. Nu hetgeen verweerder in het verweerschrift en ter zitting heeft aangevoerd geen stand houdt, ziet de rechtbank geen aanleiding de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te houden. Er zal dan ook worden bepaald dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

9. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

10. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

11. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting; waarde per punt € 322,-, wegingsfactor 1).

12. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid van de Awb wijst de rechtbank, respectievelijk de voorzieningenrechter de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht.

III. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/4013

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/4015

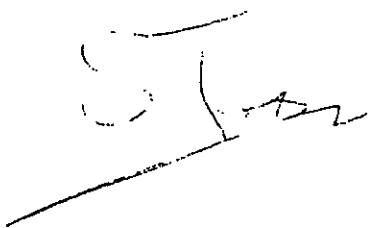
- wijst het verzoek af.

In beide zaken

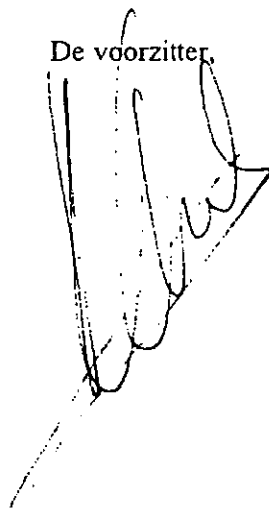
- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,- (zegge: negenhonderd en zesenzestig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan eiser;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 282,- (zegge: tweehonderd en tweeëntachtig euro).

Deze uitspraak is gedaan op 6 december 2007 door mr. P.H.A. Knol, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, en mrs A.J. van Putten en C.I.H. Fockens, rechters, in tegenwoordigheid van mr. S. Tax, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier,

De voorzitter,

Afschrift verzonden op: 07 DEC 2007

Conc: ST

Coll: CU

D: B

KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Kantoren Stichtage
Koningin Julianaplein 10
2595 AA Den Haag

Postbus 11756
2502 AT Den Haag
telefoon (070) 515 30 00
www.pelsrijcken.nl

Pels Rijcken
& Droogleever
Fortuijn *advocaten*
en notarissen

Bezorgen

De Hoogedelgestrengste Heer Voorzitter van de
Afdeling bestuursrechtspraak van de
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 4 JAN 2008	
ZAAKNR.	0100
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

onze ref. MVA/MP/51009517
uw ref. -
inzake SvJ /
(IND-nr. 0206.19.4003)

M.M. van Asperen
advocaat
t (070) 515 37 06
f (070) 515 33 65
mm.vanasperen@pelsrijcken.nl

4 januari 2008

Hoogedelgestrengste heer,

Namens de Staatssecretaris van Justitie, die voor deze zaak domicilie kiest te mijnen kantore, zend ik U hierbij een hogerberoepschrift in bovengenoemde zaak. Eventueel verschuldigde griffierechten kunnen worden afgeboekt van de rekening-courant van ons kantoor.

Een exemplaar van het beroepschrift, alsmede een kopie van deze brief zend ik per gewone post aan de gemachtigde van de vreemdeling in de beroepsprocedure, mr. S.H.J.M. Roelofs.

Met de meeste hoogachting,

M.M. van Asperen

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 4 JAN 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100,

2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. M.M. van Asperen

advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

v e r w e e r d e r

in eerste instantie woonplaats gekozen

hebbende ten kantore van de

gemachtigde: mr. S.H.J. Roelofs

advocaat te Amsterdam

1 Inleiding

- 1.1 Appellant (hierna te noemen: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam, van 6 december 2007 (Awb 07/4013 en 07/4015). De rechtbank heeft de uitspraak op 7 december 2007 verzonden.

Een kopie van de bestreden uitspraak gaat hierbij als **prod. 1**.

In deze uitspraak heeft de rechtbank het beroep in een procedure over de weigering van verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd met als doel arbeid als zelfstandige, gegrond verklaard, het bij haar bestreden besluit vernietigd en bepaald dat de Staatssecretaris binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van de uitspraak. Voorts is – samengevat – ten laste van de Staat der Nederlanden een proceskostenveroordeling uitgesproken. De vernietiging houdt verband met de beoordeling van de betekenis van het op 6 juli 1912 te Den Haag tussen Nederland en Japan gesloten Verdrag van Handel en Scheepvaart¹ (hierna ook: Jhv).

- 1.2 De Staatssecretaris kan zich met deze uitspraak niet verenigen en heeft de volgende grieven.

2 Grieven

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. II.4 – zakelijk weergegeven – dat, nu de Staatssecretaris op geen enkele wijze het bestaan heeft onderbouwd van een beleid waarin is neergelegd dat het Verdrag van Handel en Scheepvaart met Japan geen werking heeft, het argument van de Staatssecretaris [bedoeld zal zijn: het argument dat volgens het beleid aan het Jhv geen verblijfsrecht kan worden ontleend/toev. dzz] reeds daarom niet tot de conclusie kan leiden dat – thans – verweerder aan het Jhv geen verblijfsrecht kan ontlenen. Ten onrechte overweegt de rechtbank dat datzelfde geldt ten aanzien van de stelling dat onderzoek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken heeft uitgewezen dat het Jhv geen vreemdelingenrechtelijke betekenis meer heeft, nu ook het bestaan van dit onderzoek op geen enkele wijze is onderbouwd. Vanwege het ontbreken van onderbouwing van dit onderzoek, is de overweging dat verweerder aan het Jhv geen verblijfsrecht kan ontlenen reeds hierom onvoldoende gemotiveerd, aldus de rechtbank, ten onrechte. Ten onrechte overweegt de rechtbank

¹ Zie Stb. no. 389 voor het Besluit van 18 oktober 1913, houdende bekendmaking van dit verdrag, waarna onder meer de Franse tekst van het verdrag is opgenomen, alsmede de Nederlandse vertaling.

in de eerste volzin van rov. II.5 dat het besluit reeds hierom voor vernietiging in aanmerking komt.

2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. II.5 dat zij de nadere onderbouwing van het standpunt in het verweerschrift en ter zitting beschouwt als een verzoek om de rechtsgevolgen van het bij haar bestreden besluit na vernietiging in stand te laten.

2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. II.6.3.2:

“Voor zover er al van zou moeten worden uitgegaan, (..) dat een verdrag van rechtswege buiten werking wordt gesteld indien uit de statenpraktijk blijkt dat beide verdragspartijen geen uitvoering meer geven aan dit verdrag, treft het verweer geen doel. Verweerder heeft zijn standpunt dat in het onderhavige geval beide verdragspartijen geen uitvoering meer geven aan het verdrag, namelijk op geen enkele wijze onderbouwd. Ten overvloede overweegt de rechtbank dat er daarentegen wel aanwijzingen zijn dat het Jhv de Nederlands-Japanse betrekkingen nog steeds beheerst. Hiertoe verwijst de rechtbank naar het feit dat het Jhv voorkomt op de bijlage bij de Beschikking 2001/855/EG van de Raad van 15 november 2001, houdende machtiging tot stilzwijgende verlenging of handhaving van de bepalingen betreffende aangelegenheden die vallen onder de gemeenschappelijke handelspolitiek en die vervat zijn in de tussen de lidstaten en derde landen gesloten vriendschaps-, handels-, en scheepvaartverdragen en handelsovereenkomsten. Niet valt in te zien waarom de Nederlandse regering, als zij de mening zou zijn toegedaan dat het Jhv niet langer van kracht is, de Raad zou hebben verzocht om een machtiging tot stilzwijgende verlenging of handhaving van de bepalingen ervan. Voorts heeft eiser informatie overgelegd die erop duidt dat (ook) de Japanse regering van mening is dat het Jhv de bilaterale betrekkingen tussen Nederland en Japan nog steeds beheerst.”

2.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. II.7.1 – zakelijk weergegeven – dat het standpunt van de Staatssecretaris dat het Jhv geen verblijfsrechtelijke betekenis heeft al door de uitspraak van de meervoudige kamer van de zittingsplaats Amsterdam van 26 juni 2006 is verworpen en dat zij de rechtsoverweging 7.3 van deze uitspraak tot de hare maakt.

De rechtbank heeft de zojuist genoemde uitspraak van 26 juni 2006 niet aan haar uitspraak gehecht, geen vindplaats genoemd en de tekst van de rechtsoverweging waarnaar zij verwijst evenmin opgenomen in haar uitspraak. De desbetreffende uitspraak is gepubliceerd in JV 2006, 333. De uitspraak wordt voor de goede orde hierbij in kopie overgelegd als **prod. 2**.

2.5 Mede op de hiervoor bestreden overwegingen berusten de rechtsoverwegingen II.8 en deels II.11 en II.12. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven vitieert ook deze rechtsoverwegingen.

3 Aanvulling en toelichting op de grieven

- 3.1 De grieven hangen nauw met elkaar samen en lenen zich voor gezamenlijke bespreking.

De procedure

- 3.2 Verweerder is op 8 augustus 2000 Nederland ingereisd. Hem is aanvankelijk op zijn verzoek een verblijfsvergunning voor het verrichten van arbeid in loondienst verleend. Verlenging van deze verblijfsvergunning is geweigerd.

Verweerder heeft op 30 mei 2002 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning voor het verrichten van arbeid als zelfstandige (als zelfstandig "tour guide"). Zijn eenmanszaak QTG is sinds 18 maart 2002 ingeschreven bij de Kamer van Koophandel.²

- 3.3 Na afwijzing van deze aanvraag, bij beschikking van 13 november 2003, omdat niet aannemelijk was geworden dat met het bedrijf een wezenlijk Nederlands economisch belang was gediend, heeft verweerder zich in de hierop volgende bezwaarfase beroepen op het Verdrag van Handel en Scheepvaart tussen Nederland en Japan. Het bezwaar is ongegrond verklaard bij beschikking van 23 januari 2007.
- 3.4 In beroep heeft verweerder zich uitsluitend beroepen op het Jhv. Het oordeel dat met zijn bedrijf geen wezenlijk Nederlands economisch belang is gediend en dat hij volgens de nationale regels van het vreemdelingenrecht daarom niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning, heeft verweerder niet bestreden.³
- 3.5 De Staatssecretaris heeft zich in de procedure op het standpunt gesteld dat het Jhv geen (verblijfsrechtelijke) betekenis heeft. Anders dan de rechtbank klaarblijkelijk heeft gemeend, betekent het aandragen van nadere argumenten voor dit standpunt in beroep op zichzelf niet dat de Staatssecretaris meende dat het besluit voor vernietiging in aanmerking kwam en pleitte voor instandhouding van de rechtsgevolgen. Een debat of een voortzetting van een debat in beroep over de betekenis van een verdrag of van een bepaling uit een verdrag voor de vreemdeling in kwestie en het in dit verband aandragen van nadere argumenten door het

² De in dit onderdeel vermelde gegevens zijn opgenomen in het Model 63 van 31 december 2002.

³ Zie de gronden van beroep van 30 januari 2007, onder 4.

bestuursorgaan betekent immers niet dat de beschikking onvoldoende is gemotiveerd. De rechtbank heeft dit kennelijk miskend.

Overigens had de rechtbank inderdaad de rechtsgevolgen van het besluit in stand kunnen laten, indien zij meende dat het besluit onvoldoende was gemotiveerd, nu duidelijk is dat ook na een eventuele vernietiging rechtens maar een besluit mogelijk is. Dat neemt niet weg dat de Staatssecretaris zich primair op het standpunt heeft gesteld en stelt dat van een onvoldoende gemotiveerd besluit geen sprake is, ook als daarbij het in beroep namens de Staatssecretaris nader aangevoerde wordt betrokken.

- 3.6 Verweerder heeft zich in bezwaar beroepen op het "meestbegunstigingsbeginsel" uit artikel 1 van het Jhv⁴.

De tekst

- 3.7 Dit artikel luidt, voor zover hier van belang, in de originele verdragstekst:

"Les sujets de chacune des Hautes Parties Contractantes auront pleine liberté, avec leur familles, d'entrer et de séjourner dans toute l'étendue des territoires et possessions de l'autre; et *en se conformant aux lois du pays*:

1o. Ils seront pour tout ce qui concerne le voyage et la résidence, les études et investigations, l'exercice de leurs métiers et professions et l'exécution de leurs entreprises industrielles et manufacturières, placés, à tous égards, sur le même pied que les sujets ou citoyens de la nation la plus favorisée;

(..)

8o. (..)"

en in de Nederlandse vertaling:

"De onderdanen der beide Hooge Contracteerende Partijen zullen volle vrijheid hebben met hunne gezinnen binnen te komen en zich te vestigen in de geheele uitgestrektheid van elkanders gebied of bezittingen; en, *indien zij zich gedragen naar de wetten des lands*:

1o. zullen zij, in alles wat betreft het reizen en het verblijf, de studiën en onderzoekingen, de uitoefening hunner bedrijven en beroepen en het voeren van hunne bedrijfs- of nijverheidsondernemingen in alle opzichten op

⁴ Zie het aanvullend bezwaarschrift van 26 juli 2006 (dossierstuk 23a), onder 5.

denzelfden voet geplaatst zijn als de onderdanen of burgers van de meest begunstigde natie;

(..)

8o. (..)“

(cursivering in beide citaten dzz).

3.8 De gecursiveerde gedeelten in de hiervoor geciteerde passages uit het verdrag maken duidelijk dat de meestbegunstigingsclausule slechts geldt indien de desbetreffende onderdanen zich hebben gehouden aan de wetten van het land, de nationale wetgevingen. Hieronder valt ook de wetgeving op het gebied van binnenkomst en verblijf van vreemdelingen. Pas als daaraan is voldaan, kan een Nederlands of Japans onderdaan zich beroepen op de meestbegunstigingsclausule van onderdeel 1 van artikel 1.

3.9 Voor het geval tegen deze lezing zou worden ingebracht dat de meestbegunstigingsclausule ten aanzien van "het reizen en het verblijf" (zo goed als) zinledig is als hiermee niet is beoogd verlening van visa en verblijfsvergunningen zoals die is geregeld voor de meest begunstigde natie, zou over het hoofd worden gezien dat het ook niet in de rede ligt dat men bij de opstelling van deze bepaling het oog heeft gehad op kwesties als (visa en) verblijfsvergunningen, en dus naar huidig recht op afwijking van de nationale wetgeving op dit terrein. De grondgedachte van de in 1912 vigerende Vreemdelingenwet van 1849 was immers dat iedere vreemdeling in Nederland welkom was voor zover hij anderen geen overlast bezorgde. Pas na 1918 komt in deze grondgedachte wijziging.⁵

Formeel geschiedde toelating door de uitreiking van reis- en verblijfspassen. De uitreiking van deze passen werd als een constitutief vereiste voor de toelating opgevat. In de praktijk raakte het uitreiken van deze passen al spoedig in onbruik, waardoor alle in Nederland verblijvende vreemdelingen als niet toegelaten in de zin van de wet golden, al was hun verblijf "door het bevoegde gezag aanvaard".⁶

Voor de opstellers van het verdrag, in ieder geval aan Nederlandse zijde, zal een begunstiging ten aanzien van toelating en verblijf voor vreemdelingen, voor zover het

⁵ Vergelijk A.H.J. Swart, De toelating en uitzetting van vreemdelingen, 1978, blz. 10, nummer 10, de eerste alinea, en blz. 12, onderdeel 12, de eerste alinea.

⁶ A.w. blz. 10 tot en met 13.

betrekking heeft op verblijfsvergunningen, derhalve niet noodzakelijk zijn geweest om opneming van een meestbegunstigingsclausule ten aanzien van "het reizen en het verblijf" (om een andere reden) zinvol te doen zijn. Uit niets blijkt dat met deze meestbegunstigingsclausule werd beoogd af te wijken van nationale wetgeving op welk terrein dan ook.

- 3.10 Vergelijking van de tekst in het Jhv met bijvoorbeeld de tekst van het Nederlands-Amerikaans Vriendschapsverdrag⁷, ondersteunt de hiervoor voorgestane lezing van artikel 1 onderdeel 1 van het Jhv. In artikel II van het Vriendschapsverdrag wordt het onderdanen van de verdragsluitende partijen toegestaan het grondgebied te betreden en er te verblijven, specifiek voor de onder a en b genoemde doeleinden en onder c "voor andere doeleinden met inachtneming van de wetten met betrekking tot de toelating en het verblijf van vreemdelingen". Dit artikel maakt dus duidelijk dat een afwijking van nationale wetgeving op het gebied van toelating en verblijf van vreemdelingen voor twee specifieke doeleinden wordt beoogd door de verwijzing voor alle andere gevallen naar deze wetgeving, waaraan (eerst) moet zijn voldaan. Waar in het Jhv een verwijzing naar de algemene wetgeving (de wetten van het land) vooraf gaat aan de meestbegunstigingsclausule, betekent dit dat die clausule eerst geldt nadat aan de nationale wetgeving voor - in dit geval - toelating en verblijf is voldaan.
- 3.11 Deze lezing van artikel 1 van het Jhv sluit ook aan bij de opvatting dat het Jhv geen betekenis heeft (gehad) op het gebied van het vreemdelingenrecht. Die betekenis hebben de verdragsluitende partijen er ook niet aan toegekend, althans zij kennen deze betekenis er in ieder geval al zeer geruime tijd niet aan toe.
- 3.12 Waar in de Vreemdelingencirculaire steeds een verwijzing naar het Amerikaans Vriendschapsverdrag is en was opgenomen, is in deze circulaire, voor zover in het kader van dit hogerberoepschrift kon worden nagegaan, nimmer melding gemaakt van het Verdrag van Handel en Scheepvaart met Japan. Anders dan de rechtbank kennelijk heeft gemeend, is juist het ontbreken van elke verwijzing naar dit verdrag in vreemdelingenrechtelijke regelgeving en beleid een zeer duidelijke aanwijzing dat dit verdrag voor dit terrein van geen betekenis is geacht.

Het zou veeleer wat merkwaardig zijn geweest als over dit Verdrag in de Vreemdelingencirculaire zou zijn vermeld dat het geen (vreemdelingenrechtelijke) betekenis heeft. Dat geldt voor veel verdragen.

---

⁷ Trb. 1956, 40.

- 3.13 Ook al zou de hiervoor voorgestane lezing van artikel 1, onderdeel 1, van het Jhv niet worden gevolgd, dan nog heeft het verdrag voor verweerder geen betekenis.

Onbruik

- 3.14 Zoals uit het voorgaande blijkt heeft Nederland in zijn vreemdelingenrechtelijke regelgeving en beleid nimmer naar dit verdrag verwezen. Het is derhalve nimmer in vreemdelingenrechtelijke zin "gebruikt". Uit niets blijkt dat dit voor Japan anders is. Japan heeft zich tegenover Nederland ten behoeve van zijn onderdanen voor zover bekend ook nimmer beroepen op een vreemdelingenrechtelijke betekenis van het verdrag, althans van artikel 1 onderdeel 1 van dit verdrag. In ieder geval voor dit onderdeel is het verdrag derhalve in onbruik. Die onbruik blijkt ook uit de Notawisseling tussen de Nederlandse regering en de Japanse regering inzake de afschaffing van visa, kort na herleving van het verdrag in 1953.

- 3.15 Het Verdrag van Handel en Scheepvaart tussen Nederland en Japan van 6 juli 1912 werd ten gevolge van de Nederlandse oorlogsverklaring aan Japan op 8 december 1941 met ingang van die datum geschorst. Conform het Vredesverdrag van San Francisco van 8 september 1951 heeft Nederland aan Japan de wens te kennen gegeven het verdrag te doen herleven. In de daartoe strekkende Nota van de Nederlandse ambassade van 29 mei 1953, is (onder meer) wel opgenomen:

"In spite of the fact that, due to altered conditions, the Treaty of 1912 shows certain deficiencies which tend to make it inadequate to meet modern requirements and international practice in trade policy, the Netherlands Government deem it desirable, that a revival of the treaty be effected pending negotiations for and the conclusion of a new Treaty of Commerce and Navigation."

(De tekst vervolgt met een korte uiteenzetting op een aspect waardoor het verdrag met name achterhaald is, namelijk het ontbreken van bepalingen met het oog op – samengevat – regionale en internationale economische samenwerking.)

Het verdrag is vervolgens op 29 augustus 1953 herleefd.⁸

- 3.16 In de hiervoor genoemde Notawisseling over de afschaffing van het visumvereiste is in de Nota van de Nederlandse ambassade van 15 mei 1956 het volgende opgenomen:

---

⁸ Zie voor een en ander Trb. 1954, 168.

"1. Japanese and Netherlands nationals shall be free to travel from any place whatever to The Netherlands (territory in Europe) and Japan respectively without the necessity of obtaining a visa in advance, provided that they are furnished with valid passports issued by the country of which they are nationals and provided that the duration of their stay shall not exceed a period of three consecutive months.

2. It is understood that the waiver of the visa requirement does not exempt Japanese and Netherlands nationals from the necessity of complying with the Netherlands and Japanese laws and regulation on aliens. Either Government reserves the right to refuse entry into and residence in its territory to nationals considered undesirable.

3. Japanese and Netherlands nationals travelling to The Netherlands and Japan respectively with the intention of staying there for a period exceeding three months, or seeking employment or occupation shall not benefit by the provision sub 1 of this Arrangement. However, the visa for them shall be obtained free of charge.

(..)".

In zijn Nota van 16 mei 1956 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken van Japan zich met de inhoud van de Nederlandse Nota van 15 mei 1956 volledig verenigd.⁹

In deze Notawisseling wordt niet gerefereerd aan het Jhv. Anders dan de rechtbank heeft overwogen is dit een zeer sterke aanwijzing dat *beide landen* dit verdrag van geen betekenis achtten voor de kwestie die zij in deze Notawisseling regelen.

Uit de woorden "waiver of the visa requirement" kan worden afgeleid dat voor die tijd een visumplicht gold, althans mogelijk werd geacht. Nota bene: ook "binnenkomen" en "reizen" worden in artikel 1 van het Jhv genoemd.

Beide landen bevestigen ook uitdrukkelijk en zonder daarop ook maar enige uitzondering te maken dat hun onderdanen in elkaars land moeten voldoen aan de "laws and regulations on aliens".¹⁰ Ook hier bevestigt het ontbreken van enige verwijzing naar het Jhv dat dit verdrag *door beide landen* in ieder geval vreemdelingenrechtelijk niet van betekenis werd geacht. Ook nadien zijn er geen aanwijzingen dat een van beide landen dit verdrag van betekenis acht, in ieder geval niet in vreemdelingenrechtelijke zin.

⁹ Zie voor de beide Nota's Trb. 1956, 58.

¹⁰ In de memorie van toelichting bij de Regels inzake inburgering in de Nederlandse samenleving (Wet Inburgering), Tweede Kamer 2005-2006, 30 308, nr. 3, blz.53, heeft de regering ook naar deze Notawisseling en in het bijzonder deze passage verwezen ter adstructie van het standpunt dat (de herleving van) het verdrag verblijfsrechtelijk geen betekenis heeft.

- 3.17 Voor de goede orde zij opgemerkt dat, hoewel Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht dit niet met zoveel woorden noemt, algemeen wordt aanvaard dat de werking van (delen van) een verdrag (gewoonterechtelijk) eindigt doordat partijen aan het verdrag geen uitvoering meer geven (*desuetudo*). Partijen hebben die vrijheid, omdat zij (ook) de vrijheid hebben een overeenkomst te sluiten en te beëindigen (art. 6 en art. 54 onder b; vergelijk ook overweging 3 en 8 van de preambule).

Zie Prof. mr E.W. Vierdag, *Het Nederlandse verdragenrecht*, 1995, blz. 86 en 87.

Vergelijk voorts A. Vamvoukos, *Termination of Treaties in International Law, The Doctrines of Rebus Sic Stantibus and Desuetude*, Oxford 1985, waaruit twee citaten:

"A treaty once in force continues until terminated by a method known to law. The intention of the parties does not bear upon it unless it amounts to agreement to terminate the treaty. The problem of course is that such agreement can, on occasions, be tacit, (...). *Desuetude* therefore in relation to treaty termination connotes conduct or practice of the parties from which it may be inferred that they all tacitly agree that the treaty is at an end." (blz. 260, onder § 8.2) en

"(...) where the parties themselves, without denouncing or purporting actually to terminate the treaty, have, over a long period, conducted themselves, in relation to it more or less as though it did not exist, by failing to apply or invoke it, or by other conduct evincing lack of interest in or reliance on it, it may be said that there exists what amounts to a tacit agreement of the parties by conduct to disregard the treaty and to consider it as being at an end." (blz. 266, doorlopend op blz. 267).

Zoals hiervoor is opgemerkt zijn er geen aanwijzingen dat Japan of Nederland het Jhv ooit in vreemdelingenrechtelijke zin van belang hebben gevonden. Uit de Notawisseling over de afschaffing van visa blijkt daarentegen onomstotelijk dat beide landen in 1956 de nationale wet- en regelgeving op het terrein van het vreemdelingenrecht zonder uitzondering op elkaars onderdanen van toepassing achtten. Dat hierover sindsdien door een van beide landen een ander standpunt is ingenomen, blijkt uit niets.

- 3.18 De beschikking van de Raad van de Europese Unie van 15 november 2001 (nr. 2001/855/EG, Pb L 320/13) maakt dat niet anders. In de bijlage bij deze beschikking zijn verdragen, overeenkomsten en protocollen genoemd, overeenkomsten die de diverse lidstaten van de EG in het verleden met derde landen

hebben gesloten. Plaatsing op deze lijst wil niet zeggen dat Nederland van mening is dat de op deze lijst staande verdragen ten volle hun gelding hebben behouden.

Zo wordt in deze bijlage bij Nederland ook de Overeenkomst met de Internationale Vereniging van de Congo van 27 december 1884¹¹ genoemd. Men kan gevoeglijk aannemen dat bijvoorbeeld het artikel VI, waarin is bepaald dat elke inbreuk op Congolese wetten door een Nederlands onderdaan niet dan bij de Nederlandse consulaire rechtbank zal worden aangebracht, niet meer van toepassing is, voor zover dit verdrag überhaupt nog enige werking heeft.

Volledigheidshalve zij hier voorts vermeld dat over verschillende oude bilaterale verdragen opmerkt dat twijfelachtig is of deze verdragen nog van kracht zijn. Zijns inziens gaat de praktijk er van uit dat deze verdragen niet worden geacht partijen te binden, waarbij hij overigens, zonder verdere motivering, een uitzondering maakt voor het Jhv en het eerder al genoemde Amerikaans Vriendschapsverdrag.¹²

Evenmin doet aan dit standpunt af het enkele feit dat het verdrag nog wordt genoemd op de website van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Japan. Hiervoor geldt wat is opgemerkt over de bijlage van de beschikking van de Raad van de Europese Unie. Formeel bestaat het verdrag nog, maar een enkele vermelding zegt niets over de betekenis die beide landen aan de onderscheiden onderdelen van dit verdrag hechten.

De Staatssecretaris veronderstelt dat deze website de informatie is waarop de rechtbank aan het slot van rov. II.6.3.2 doelt.

Voor zover de rechtbank overigens met "het van kracht zijn" van het Jhv doelt op het feit dat het verdrag formeel nog bestaat, is dat juist. Dat een verdrag slechts niet meer van kracht zou kunnen zijn, in deze zin, indien het door een van de partijen uitdrukkelijk is opgezegd, vergelijk rov. 6.4.3, is onjuist. Een opzegging door één partij betekent nog niet dat een verdrag formeel niet meer bestaat en dus niet meer van kracht is in deze zin, terwijl een verdrag (formeel) bijvoorbeeld ook kan eindigen op een in het verdrag impliciet begrepen of expliciet opgenomen grond, bijvoorbeeld omdat een bepaald in een verdrag omschreven doel is bereikt.

De Staatssecretaris heeft nimmer betwist dat het Jhv formeel nog bestaat, in zoverre is de weergave van het standpunt van de Staatssecretaris in rov. 6.1 en 6.3.1 onjuist. Die weergave is wel juist, indien de bewoordingen in de

---

11 Zie het Besluit tot plaatsing in het Staatsblad van 30 maart 1985, Stb. nr. 75.

12 A.w. blz. 497 en 498.

visie van de rechtbank (ook) betekenen dat het verdrag zijn werking heeft verloren. Ook als de woorden van de rechtbank zo moeten worden begrepen, is haar opvatting omtrent opzegging echter onjuist, om reden als in de vorige alinea weergegeven en is deze opvatting ook om andere redenen, zoals elders in dit hogerberoepschrift uiteengezet, onjuist.

- 3.19 Ten slotte heeft, voor zover hier van belang, artikel 1 van het Jhv zijn betekenis verloren omdat sprake is van een wezenlijke verandering van omstandigheden, waardoor de inhoud van het verdrag is achterhaald. Hierop is al gewezen in de hiervoor, onder 3.15 aangehaalde Nota van de Nederlandse ambassade van 23 mei 1953. Dat dit thans nog immer, of eens te meer de opvatting is van de Nederlandse regering blijkt uit de in noot 10 genoemde memorie van toelichting bij de Wet inburgering.
- 3.20 Gelet op al het voorgaande had het op 6 juli 1912 gesloten Verdrag van Handel en Scheepvaart tussen Nederland en Japan voor verweerdens verblijfsrechtelijke procedure geen betekenis en had de rechtbank het beroep derhalve ongegrond moeten verklaren.

4 Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het beroep.

Den Haag, 4 januari 2008

advocaat

behandeld door	M.M. van Asperen
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 06
fax	(070) 515 33 65
e-mail	mm.vanasperen@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009517
referentie	IND-0206.19.4003